

РОЗДІЛ 1

ЛЕЙТ

Колеса пошарпаного воза гуркотять по одній вибоїні, потім по другій, прuti нашої клітки бряжчать і шорсткий метал шкребе мою рану на плечі. Я стискаю зуби, намагаючись не проявити свого болю. Нічого доброго не вийде, якщо я нагадаю про своє поранення дев'ятьом бійцям, замкненим тут зі мною.

Тож я втуплююсь у засохлу кров на руках, що залишилася після останнього бою. Це не моя кров. Гадаю, Юлара. А може, Мундага. Обидвох тролів учора кинули на арену разом зі мною, і вони, як і всі ми, обрали битися на смерть, щоб прогодувати свої сім'ї.

Просто вони не були такими жорстокими, як я. І такими відчайдушними.

Схрестивши руки над тонким шкіряним обладунком, що прикриває мої голі груди, я задираю підборіддя й дивлюся на пошрамоване обличчя бійця навпроти.

Нижні ікла огра випирають над верхньою губою, ліве обмане, а від рота до вуха тягнеться рана. Він ловить мій погляд, а потім суворішає, даючи зрозуміти, що в ньому ще залишилося трохи войовничості. Я витріщаюся у відповідь, демонструючи, що її в мене хоч відбавляй.

Звук рога сповіщає про наше прибуття. Огр пирхає та відвертається. Немає сенсу здійсмати тут шум, коли нас сьогодні можуть навіть не поставити в пару.

Я не можу відігнати відчуття тривоги, коли остання нота рога розчиняється в повітрі, нагадуючи мені про існування реального шансу того, що я можу більше ніколи не почути цей звук. Арена до всирачки непередбачувана.

Віз сповільнюється, під'їжджаючи до зовнішньої стіни навколо колізею. Важкі ланцюги брязкають, коли масивні дерев'яні ворота відчиняються з оглушливим стугоном.

Чим ширше прочиняються ворота, тим гучніше лунають вигуки «Кривавий страж!» з арени. Скандування наростає, наче буря, і прокочується крізь короб воза.

Салліван, досвідчений боєць, що сидить поруч зі мною, спльовує на підлогу.

— Мерзотники, — бурмоче він.

Я піднімаю брову, поглядаючи на нього — він мало не плюнув мені на черевик, — але він лише посміхається.

Він людина, як і я, але шкіра в нього світліша, а волосся кольору вицвілої соломи. Моя шкіра сильно засмагла на всіх тих тренуваннях просто неба, а волосся чорне, як смола, але і те, і друге таке ж брудне, як і в Саллівана. Його скуйовджена борода, може, і довша за мою, але ледь прикриває гнійники на шиї над обладунками.

Салліван — міцний старий боєць. Він трохи масивніший і вищий за мене з моїми ста вісімдесятьма сантиметрами. Його розміри компенсують нашу двадцятирічну різницю у віці, але не роблять кращим. Радше тим, кого варто остерігатися.

— Я хочу стати ковалем, — якимсь сказав він мені. — І все життя кувати зброю, якою мені більше ніколи не доведеться користуватися. — Він перевів свої блакитні очі на мене. — А ти, хлопче?

— Я? — перепитав я. — Я буду тим, для кого ти куватимеш зброю.

Три роки потому я думаю, що він міркував у правильному напрямку.

Я кидаю погляд на його передпліччя з витатуйованим мечем і колючою виноградною лозою, обидва татуювання символізують дві його попередні перемоги.

За наступні дві він отримає троянду й корону — і нарешті свою свободу. Щасливий гівнюк.

Я соваюсь на твердій лаві, коли скандування стає все швидшим і швидшим.

— *Кривавий страж! КРИВАВИЙ СТРАЖ!*

Молодий глadiator з м'язами явно більшими за мозок підбадьорюється збудженим натовпом і піднімає кулак над копицею темних кучерів, вигукуючи цитату з рекрутської брошури, яка заманила більшість із нас у це паскудне життя.

— Боріться заради золота, *перемагайте* заради слави!

— Мертвим слава до одного місця, — бурчу я.

— Принаймні нас сьогодні погодували. — Салліван кашляє, а потім знову спльовує. Він хворіє вже кілька тижнів і з усіх сил намагається це приховати. Слабкість — це перше, що тебе тут вб'є. Одразу після неї дурість.

Однак чаклун на лавці навпроти нас цього явно не знає. Він хмуриється на Саллівана, кислий вираз — єдине, що затьмарює гладеньке, світле обличчя чоловіка.

— Щось не так? Моя слина викликає в тебе огиду? — запитує Салліван, посміхаючись. — Змирися. Ти такий самий невдаха, як і я.

Темні очі чаклуна заіскрилися магією.

— *Ти* викликаєш у мене огиду.

— Чому? — допитується Салліван. — Не всім нам дано бути такими вишуканими лордами, як Ваша світлість.

Чаклун кидається вперед, а я вдаряю йому ногою в груди і штовхаю назад на місце.

— Прибережи це для арени, — попереджаю я.

Чаклун шоковано роззявляє рота. Мабуть, він не очікував від мене такої сили та швидкості. Більшість не очікує, саме тому я й дожив до цього моменту.

Салліван підштовхує мене ліктем.

— Як шкода, що йому потрібен посох, щоб контролювати всю цю магію, еге ж, Лейте? — Його посмішка ширшає. — Шкода, що він розтрощив його під час останнього бою.

Розламав об череп огра, якщо мені не зраджує пам'ять. І цим же забезпечив собі перемогу й місце серед нас десятюх.

Чаклун сумирно сидить на лаві під вагою мого погляду. Мені неважко досягти такого ефекту — уся лють і невдоволеність, що пульсує в моїх жилах, неодмінно відображається на обличчі. На його обличчі зараз відображається лише жах перед майбутнім боєм.

Без посоха в нього немає шансів, і він це знає.

Правила дозволяють нам використовувати все, до чого ми зможемо дотягнутися на арені, коли почнеться бій. Але навіть якщо серед купи мечів, щитів і кинджалів, які нам дали, лежати посох, чаклун не встигне зв'язати з ним свою силу. Він голодний і слабкий. Як і всі ми.

— У мен... У мене сім'я, — затинається він, а я продовжую буравити його поглядом. — Дружина й діти. Я їм потрібен.

Чаклуни, як і ельфи та інші істоти, що володіють магією, мають проблеми із зачаттям, тому він, найімовірніше, бездітний і просто намагається натиснути на жалість. Тут він її не побачить.

Салліван сміється разом з іншими гладіаторами, а сльози люти залишають по собі доріжки на брудному обличчі чаклуна.

Усе з ним ясно. Хто боїться, той завжди плаче.

Я не насміхаюся і не співчуваю. У всіх нас є дорогі люди. Він не особливий.

У мене стискається в грудях, коли я згадую свою молодшу сестру, змучену хворобою, і те, як нам не вистачає грошей на нормального цілителя, але швидко відганяю зайві емоції. Їй зараз

моє співчуття не потрібне. Їй потрібно, щоб я зосередився і переміг, бляха.

Радісні вигуки натовпу гучнішають, поки ми з гуркотом наближаємося до головної будівлі. Я намагаюся підбадьоритися ентузіазмом аудиторії, але після років цього лайна важко радіти золоту чи славі, які принесе майбутній бій.

Обіцянка даху над головою, їжі та грошей, які можна відправити додому, заманила мене, як і всіх інших гладіаторів у цій клітці, до багатшого королівства Арроу. І спочатку цей край справді перевершував мої мрії.

Але всього через місяць після мого прибуття, стався замах на королеву, і вона впала в кому. Одразу ж скінчилися ігри, на яких «тренувалися» найкращі воїни Старого Ерту. Минули дні ситних обідів і можливостей залізати рани та відпочити. Зникли радісні вигуки натовпу, коли хтось здобував перемогу над суперником, не завдаючи тому смертельного удару.

Тепер більшість із нас викошує вбогість і бруд. Решту забирає арена. Уцілілих нагороджують супом з чарівного в'яза, яким не втамувати голод, і жалюгідними копійками за перемогу. Але... навіть ці копійки допомагають нашим сім'ям, а холодна юшка — усе ще їжа.

«Зосередься на меті», — нагадую я собі.

Я піднімаю очі на колізей, який нарешті видно з місця в кутку воза. Пафосний зразок ельфійської архітектури — стадіон із блискучого каменю.

Під кожною аркою — вхід для глядачів, а над ними стоїть статуя Кривавого стража. Такий титул носили перші восьмеро генералів армії Арроу. Головний вхід прикрашає найбільша статуя з усіх: фенікс, символ цієї імперії.

— Аж відчувається смак перемоги, еге ж? — Салліван озвучує мої думки, але його очі похмурі. Ми обидва дуже близькі до фіналу, але в таких умовах важко втриматися за щось настільки марне, як надія.

Проте в нього залишилося лише два бої. У мене чотири. Останні чотири битви зі ста, які здавалися чимось непосильним, і я здобуду титул Кривавого стража. Стану громадянином Арроу. Буду багатим. І матиму все, що тільки забажаю, — і моя сім'я теж.

Високі, широкогруді місячні коні вагаються, коли ми під'їжджаємо до тунелю, що простягається під колізеєм і веде до підземних стаєнь і місць підготовки, але ляскіт батога змушує їх рухатися далі. Коні випромінюють слабе сяйво, подібне до місячного, звідси і їхня назва. Передні ноги в них дуже довгі, а стегна масивні, завдяки чому вони можуть тягнути важкий віз.

Незабаром ми опиняємося всередині тунелю. Тінь — довгоочікуваний порятунком від задушливої спеки, але не встигаємо ми ним насолодитися, як від вологого смороду кінського гною і смерті перехоплює подих.

— Трясця, це жахливо, — бурмоче Салліван, затискаючи собі ніс. Я не зважаю.

Зрештою, коні тягнуть віз до іншого боку трибун на головну арену колізею, але знову вагаються, ніби відчуваючи запах крові, якою просочився пісок.

— Кажуть, що пісок, який вкриває тут підлогу, колись був таким білим, як сніг у горах Амдар, — з трепетом говорить молодий боєць. Новенький, мабуть, *напам'ять вивчив* цю трикляту агітаційну брошуру.

Усі разом розглядаємо підлогу арени. За три роки звірств вона перетворилася на блідо-сіре поле.

Візник лається і знову хльоскає коней батогом. Вони різко смикаються вперед, і ми вдаряємося спинами об клітку. Цього разу я не можу приховати гримасу болю.

— Як думаєш, що вони підкинуть мені цього разу? — запитує Салліван, машинально чухаючи під нагрудником.

— Може, парочку вогняних лосів? — припускає гномка з кільцем у носі й товстою сивою косою, потираючи руками стегна. — Ці виродки з Канволу пропалять тебе наскрізь, якщо спершу не з'їдять.

— Можуть підсунути що завгодно, — чесно відповідаю я змушеним тоном.

Зазвичай нас розбивають на пари для бою один на один, але іноді вони підкидають нам кількох звірів, щоб було цікавіше. І хоча такого правила немає, усі знають, що чим ближче боєць до титулу Кривавого стража, тим більше лайна на нього вивалюють, щоб спробувати вивести з гри.

Я роблю глибокий вдих і намагаюся не думати про те, що, відколи я сюди приїхав і Верховний лорд почав правити Арроу, титул виборили лише двоє.

— Хто або що б це не було, — каже Салліван, відкинувшись на ґрати, ніби його нічого в цьому світі не тривожить, — я постараюся зробити все швидко, щоб ви всі побачили, як блискавично я вбиваю і перемагаю.

Я майже розпливаюся в усмішці від його самовпевненості, але вже за мить повітря у возі згущується, коли ми починаємо кружляти навколо арени.

— Кривавий страж! *Кривавий страж!*

Я рухаю щелепою з боку в бік, намагаючись зняти напругу в шії. Клянуся всім Старим Ертом, я ніколи не звикну до цього поля бою. У цьому колосальному просторі ми нікчеми. Пилинки на великому полотні. Пагони в лісі велетенських дерев.

Я, як завжди, намагаюся прикидатися, що розмір не має значення. І, як завжди, знаю, що має. Є куди тікати, але сховатися ніде.

Я сиджу, бурмочучи прокльони на адресу всіх, хто не міг дочекатися нашого прибуття. Трибуни сьогодні переповнені — глядачі вбрані в усі кольори веселки, а не в чорний, до якого ми звикли за останній місяць. Відчуваю важкість у животі, ніби там камінь.

— От лайно, — каже Салліван.

— Схоже, траур закінчився, — бурмоче в напруженій тиші гномка, втупившись у свої черевики.

Усі мовчать, розмірковуючи над тим, що це означатиме для наших майбутніх боїв. Верховний лорд стримував свою жагу до